

man skulde have baaret sig ad paa en anden Maade, end det her er sket.

Den højtærede Justitsminister var inde paa, at det ikke var rigtigt, hvad jeg havde sagt: at der forelaa en Sammenblanding af Umyndiggørelse i personlig Henseende og i kriminel Henseende. Deroverfor maa jeg hævde, at det er rigtigt; at der forekommer visse Overgangstilfælde, hvor de to Ting kan støde sammen, beviser ikke, at der ikke som Hovedregel er Tale om to ganske forskellige Formaal, dels at hjælpe ham selv og dels at hjælpe andre imod ham, og de bør ikke betragtes under samme Synspunkt. Det viser sig ogsaa deri, at den ene Slags Regler, de, der er foreskrevet i Kapitel 43 i Retsplejeloven, aldeles ikke er Regler af den Art, som bør gælde, hvor en meget vidtstrakt Indespærring skal finde Sted.

Den højtærede Justitsminister fremdrog et andet Tilfælde, som fuldstændigt skulde knuse den, der tør optræde som Forsvarer i disse Tilfælde og vende en vis Opinion imod ham. Den højtærede Justitsminister sagde: Jeg kender Tilfælde, hvor en Person har gaaet udenfor en Skole, og ingen kunde være i Tvivl om hans Hensigter, og den tidligere Justitsminister vil altsaa have, at en saadan Person skal gaa fri og først spærres inde, naar han igen har forset sig! Noget saadant vil den højtærede Justitsminister ikke kunne finde en eneste Antydning af i mine Udtalelser; det Forhold, jeg omtalte og advarede imod, var, at man ogsaa kunde komme til at ramme Personer, som aldrig har forset sig. Jeg sagde endvidere, at overfor de Personer, som har forset sig, skal vi nok faa Domstolenes Værn, men Lovforslaget, som det her foreligger, omfatter ogsaa Tilfælde, hvor den vedkommende aldrig har forset sig, og indeholder Bestemmelser, hvorefter man ikke blot kan sikre sig ved rent midlertidige Foranstaltninger, men ogsaa kan spærre denne Person inde paa ubestemt Tid, og det er det, jeg mener er forkert.

Den højtærede Justitsminister er ikke bange for, at der lægges for meget i Administrationens Hænder, og mener ikke, at det sker i dette Tilfælde, fordi selve Umyndiggørelsen skal ske ved Domstolene og dette Spørgsmaal igen kan bringes ind for Domstolene. Det er efter min Mening ikke nok, der maa ske noget mere, vi maa ud derover have Domstolenes Afgørelse af Spørgsmaalet, om Manden skal indespærres. Den højtærede Justitsminister siger, at der er tilstrækkelig Beskyttelse, thi Folk, som interesserer sig for den vedkommende, kan

optræde. Jeg vil dog bede den højtærede Minister tænke paa det Tilfælde, som faktisk har givet Anledning til dette Lovforslag. Der er rejst en saadan offentlig Stemning, at ingen tør tage den vedkommende i Forsvar, og han fortjener maaske heller ikke noget Forsvar i Retning af, at man ikke skulde træffe Foranstaltninger overfor ham; men derfor skal man alligevel have Tilfældet gjort lovligt. Her er faktisk Situationen saaledes, at selv Folk, som har haft ham i deres Tjeneste og ikke frygter ham, kan ikke staa frem og sige overfor Offentligheden: Vi tager ikke Manden i Forsvar, men han er ikke saa slem, som det ser ud til.

Jeg kender ikke den foreliggende Sag, men vi faar den maaske i Udvalget. Jeg tvivler ikke om, at det er en Mand, som der bør tages meget kraftigt paa, men man kan ikke slutte dette af, at andre ikke vil træde op og forsvare ham; det er der ingen, der vil gøre. Men hvad gør den højtærede Justitsminister? Han indespærrer den vedkommende, uden at denne saa meget som faar en Defensor, endsige kan gaa til Domstolene, og det mener jeg er forkert.

Med Hensyn til selve det reelle i det, der er sket, er jeg enig med den højtærede Minister, og den højtærede Minister skal ikke finde mig i den Stilling, at jeg tager Sædelighedsforbrydere i Forsvar. Jeg tør der trygt henvise den højtærede Justitsminister til at gennemgaa Justitsministeriets Arkiv angaaende Sædelighedsforbrydere eller at spørge alle i Justitsministeriet om, hvorledes min Stilling som Justitsminister var overfor disse Forbrydere. Jeg synes derfor, at disse Udtalelser, der giver det Udseende af, at jeg her optræder som den, der vil forsvare Sædelighedsforbryderen, skulde man helst undlade at fremkomme med.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Spørgsmaalet, om, hvorvidt Loven skal være midlertidig eller varig, maa vi overlade til det Udvalg, som skal behandle Lovforslaget, men jeg indrømmer, at den højtærede Justitsministers Eksempler var særdeles gode med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt man skal lade Loven vedblive at gælde, selv om Straffeloven skulde forandre de Forhold, som nu bevirker, at Lovforslaget vedtages. Naar jeg sagde, at det vilde blive en dyr Lov, var det ikke begrundet netop i de 45 pCt. psykisk abnorme blandt Fangerne, men deri, at de Undersøgelser,